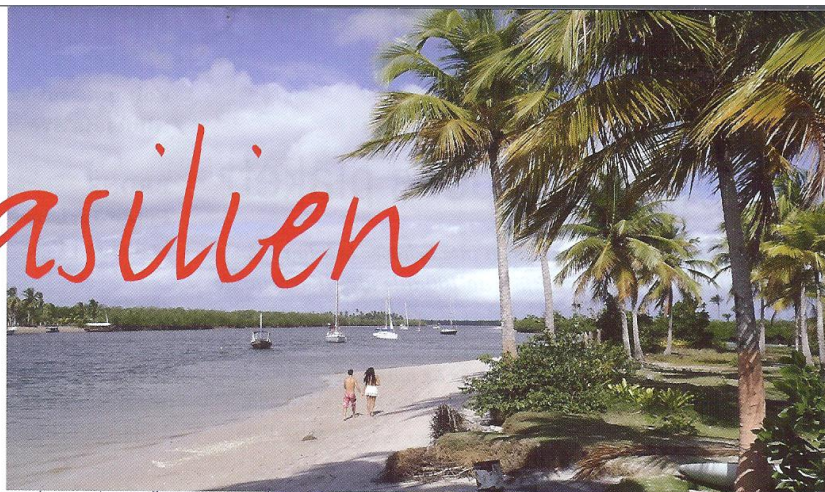

Exotiska Brasilien

Under sex månader seglade vi längs Brasiliens kust från värmen i norr till de svalare områdena i söder. Under seglingen, som sträckte sig över 3000 sjömil, besökte vi städer och byar, ankrade i turkosfärgat vatten, såg befolkningen paddla i kanoter tillverkade av urholkade trädstammar, tittade på exotiska fåglar och djur och tyckte allt var fantastiskt. Brasilien är verkligen exotiskt!

"Uruguay låter mer exotiskt än Brasilien", sa vi när vi klev i land i Uruguay. Det var en härlig vårdag när vi kom till Piriapolis i Uruguay den 11 september 2013. Det var knoppar på träden, vårbloomorna hade slagit ut och fåglarna kvittrade i varenda buske. En härlig känsla efter några veckors seglande och väntande på rätt vindar i kallt, regnigt och tråkigt väder. Våren kommer i september på dessa breddgrader.

Men för att backa lite och ta det från början, vi lämnade Göteborg i augusti 2010 i vår båt Randivåg, en OverSeas 40. Ett år tillbringade vi längs Europas kuster, vi seglade ner till Gibraltar. Efter en segling till Madeira kom vi till Kanarieöarna hösten 2011 och besökte (nästan) alla öar under drygt ett år. I början av januari 2013 fortsatte vi till Kap Verde. Seglingen tog en vecka och sen stannade vi fem veckor i Kap Verde. I mitten på februari fortsatte vi till Brasilien och efter 10 dagars segling klev vi i land på en ö utanför Brasiliens nordostliga hörn, Fernando do Noronha.

Äntligen i Brasilien

Fernando de Noronha är en nationalpark där djuren i dag vet att vi människor inte skadar dem, de är så tama så det går att klia delfinerna bakom öronen, komma nära ruvande fåglar och titta humrarna i ögonen (se men inte röra!). En fantastisk ö men ankringen var väldigt "rullig" när vi var där, så vi stannade endast i fyra dagar. Efter en sträckbög i ett och ett halvt dygn kom vi in till brasilianska fastlandet och ankrade i vår första flod. Det var floden Paraíba som går upp till staden Joa Pessoa, där en fransman har en marina i Jacaré. För oss var detta ett bra första stopp i Brasilien, hit kommer seglare från olika håll (Sydafrika, södra Brasilien, Afrika och Europa) så det finns många personer att få råd och tips av. Här i norra Brasilien är det

varmt hela året, det är nästan ingen skillnad på vinter och sommar. När vi var här stog termometern på 35 grader på dagen, kring 20 på natten. När vi vant oss vid värmen, hade lärt oss förstå några ord på brasiliansk portugisiska och visste hur pengarna såg ut, fortsatte vi söder ut.

Ankring i tropiska paradiset

Salvador var fantastiskt (även om det inte var karnevalstider när vi var där) och Allhelgonabukten utanför Salvador, Bahia de Todos os Santos, är ett fint seglingsområde med många ankringsvikar och floder. Ön Itaparica är många seglares paradiset, det blev också vårt. Här kunde vi bada (kring 27 grader i vattnet), strosa i den lilla staden, ta en öl på hamnpiren eller en bit mat på seglarnas favoritställe "Amigos". Tidvattnet gjorde att ett

rev blev synligt ovan vattenytan en stund vare dag, då kom ortsborna dit för att fiska och gräva efter snäckor. En härlig syn. Några veckor senare fortsatte vi söder ut. Vi tillbringade några veckor i Bahia de Camamu, en bukt med många ankringsplatser, 100 sjömil söder om Salvador. Här kändes det som vi förflyttat oss tillbaka i tiden, runt de ankrade långfärdsbåtarna paddlade lokalbefolkningen i sina urholkade trädstammar till kanoter och la i och tog upp egenhändigt tillverkade krabburar. På grund av en envis sydlig vind blev vi kvar i denna vik i tre veckor, men det gjorde ingenting, vi hade trevligt umgänge med de andra seglarna och när vi inte ville laga mat kunde vi få en rätt tillagad av krabba på en av restaurangerna i land.

Mer bebodda trakter

Seglingen ner längs kusten på Brasilien bjöd på en hel del sydliga vindar och tillfällen att bese olika platser i väntan på bättre väder. Abrolhos, ögruppen dit valarna kommer för att föda sina ungar mellan juli och november varje år, blev ett fint stopp. Vi var där i april, så vi såg inga valar, men hela havet var fullt av fisk, det kändes som att simma i ett akvarium. Vitoria var ett annan positivt stopp, en modern storstad som ändå kändes liten och gemytlig. En gammal stadskärna gjorde så klart sitt till och besöket på Latinamerikas största chokladtillverkare Garoto var ett extra plus! De bjöd på så mycket choklad vi ville äta!

När vi rundat det sydvästra hörnet av Brasilien, Cabo Frio, kunde vi efter ett tag skymta Rio de Janeiro. Det var en fantastisk känsla att komma inseglande mot denna mytomspunna stad! Rio de Janeiro är ju fantastiskt, vi besökte alla "måsten" och hade en fantastisk vecka i denna stora, härliga stad. Nu hade vi kommit till maj och hösten började övergå i vinter. Här i trakten av Rio de Janeiro är vintermånaderna fortfarande varma, fina dagar kring 25 grader på

dagen. När de kalla sydliga vindarna kommer går temperaturen ner till strax under 20. Vattnet håller ca 20 grader hela vintern.

Brasiliens skärgård

70 sjömil väster om Rio de Janeiro ligger Bahia Ilha Grande, en riktig skärgård. Här tillbringade vi nästan tre månader under södra halvklotets vinter med att segla (eller gå för motor, det blåste inte så ofta) mellan öarna och lärde känna detta fina seglingsparadis. Skärgården är nästan lika stor som Bohuslän, ca 60 sjömil långt och 20 sjömil brett och enligt seglingsböckerna finns här 365 öar. Här finns många ankringsvikar, en del utanför små byar, andra i naturhamnar. Här finns restauranger och barer, fina promenadvägar, sandstränder och grillplatser. Området används flitigt av seglare från Rio de Janeiro och Sao Paulo.

Det är inte så många utländska seglare som hittar till detta område, men just denna vinter var vi tre svenska båtar. Förutom Randivåg var Bold Venture och Runaway här hela vintern. Vi umgicks mycket, hade trevliga grillkvällar på någon sandstrand, tog en öl på ett kafé eller träffades i varandras båtar. Vi utbytte erfarenheter och delade med oss av våra seglingsäventyr.

Södra Brasilien

När tiden för vårt uppehållstillstånd började närma sig slutet lämnade vi Bahia de Ilha Grande och styrde söder ut. Det var fortfarande vinter, vilket innebar att de sydliga vindarna var fortsatt ihärdiga, kalla och starka. Seglingen ner till Uruguay (ca 1 000 sjömil) tog mer än 6 veckor, mesta tiden för ankars, väntandes på bra seglingsvindar. Men vi gjorde som vi alltid gör, upplevde omgivningarna samtidigt som vi inväntade bra väderprognos. Vi hade nu lämnat tropikerna vilket innebär att temperaturen och naturen mer liknar Europa och många säger att dessa delar av Brasilien är "otypiska". Här

bor många med europeisk bakgrund och städerna heter sådant som Blumenau och Santo Antonio de Lisboa. Invånarna har sitt ursprung i Tyskland, Österrike, Polen, Italien och Nederländerna, de flesta kom hit under 1800-talets senare del. Det går att köpa sauerkraut i matbutikerna, här odlas vin, många livnar sig på fiske eller boskapsskötsel. Tidigare under vintern hade det snöat, fortfarande var det kallt.

Känns som hemma

När vi klev i land i Piriapolis i Uruguay var vi lite trötta på kall, sydlig vind och tyckte det härliga vårvädret var njutbart. Men våren varade bara en dag, sen återkom den kalla sydliga vinden med full kraft. Vi var glada att vara i hamn när vi på vindmätaren såg 35 m/s. Vi kurade i båten och utforskade staden i stället och till vår förvåning kände vi oss genast som hemma. Vi upptäckte att Uruguay inte alls var lika exotiskt som Brasilien, tvärt om, det känns som ett europeiskt land, till och med som ett nordeuropeiskt land. Det är inte enbart människorna, husen och vägarna, det är också växterna. När pollenallergin slog till efter några dagar kände vi oss verkligen som hemma i Sverige!

*Lisa Köhler och Sven-Gösta Rundqvist
i Randivåg*

Innan de seglade iväg var Lisa under många år aktiv i Utbildningsverksamheten i Västskustkretsen, hon var även med i Västskustkretsens styrelse. Sven-Gösta var i många år medlem i Tekniska kommittén.